

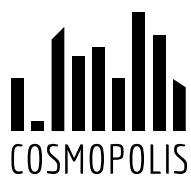
LISA REGANOVÁ

Krvavá spása

JE JOSINA SKVELÁ PAMÄŤ JEJ
VÝHODOU, ALEBO PREKLIATÍM?

Krvavá spása

LISA REGANOVÁ

LISA REGANOVÁ
Krvavá spása

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 346. publikáciu.

Z anglického originálu *Save her soul*, vydaného vydavateľstvom Bookouture v roku 2020,
preložila do slovenčiny Katarína Kvoriaková.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Obálka Ondřej Mikulecký
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedný redaktor Tomáš Hájek

Vydanie 1., 2025
Počet strán 344
Tlač TBB, a.s.
BN: 148839/01

Copyright © Lisa Regan, 2020
First published in Great Britain in 2020 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Katarína Kvoriaková, 2025

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-103-4 (ePub)
ISBN 978-80-8305-102-7 (pdf)
ISBN 978-80-8305-101-0 (print)

Venujem Matty a Jane,
bez ktorých by táto kniha neuzrela svetlo sveta.

1. KAPITOLA

Dážď bičoval tvár detektívky Josie Quinnovej. Na pokožku sa jej lepili pramienky čiernych vlasov, ktoré jej unikli z chvosta a vykuovali spod helmy na hlave. Po rozvírenej povodňovej vode poskakoval nafukovací čln Achilles, až sa jej z toho dvíhal žalúdok. Pozrela sa za seba na kolegyňu, detektívku Gretchen Palmerovú, ktorá silno zvierala lano pripevnené k boku plavidla. Aj jej tvár hrala zelenkastými odtieňmi.

„Je ti dobre?“ ozvala sa Josie a usilovala sa prekričať hluk motora a burácanie vody.

Gretchen prikývla a mávla rukou vo vzduchu, aby pokračovali. Za Gretchen sedel Mitch Brownlow, člen dentonského záchranného zboru. Mitch mal už po šesťdesiatke, šedivé vlasy, ale stále bol dosť vitálny. Povodňovým záchranným prácam sa venoval už štyridsať rokov. Nedíval sa ani na jednu z nich a sústredene viedol čln do zaplavenej zóny vo východnej časti Dentonu.

Vtedy sa na nich po hladine veľkou rýchlosťou vyrútil obrovský konár. Josie sa pripravila na náraz, ale Brownlow šikovne stočil čln a vyhol sa mu. Z tváre mu neschádzal odhodlaný, no pokojný výraz.

Za normálnych okolností nemalo dentonské policajné oddelenie v náplni práce pomáhať pri povodňových záchranných prácach, ale mesto – a aj väčšiu časť okresu – v posledných dňoch zasiahli historicky najhoršie záplavy. Neveľké mesto Denton sa nachádzalo v strednej Pensylvánii a obklopovalo ho vysoké

pohorie. Väčšina domov a firiem sa sústreďovala v údolí v blízkosti rieky Susquehanna. Ostatné obydlia sa rozprestierali pozdĺž kľukatých horských ciest. Celkovo Denton zaberal asi šesťdesiat štvorcových kilometrov, hoci väčšinu územia tvorili lesy. Po mimoriadne teplej zime a následnom dlhom období dažďov zostala pôda mäkká a premočená. Potom prišlo niekoľko dní intenzívnych lejakov a búrok. Hladina rieky Susquehanna a jej prítokov sa alarmujúco rýchlo zdvihla a zatopila podstatnú časť mesta. Záchranné zložky evakuovali mnohých obyvateľov, ktorí našli dočasné útočisko v provizórnych podmienkach v triedach mestskej strednej školy. Už keď sa zdalo, že by záchranné tímy mohli dostať situáciu pod kontrolu, sa z neba vyliala ďalšia voda a zasiahla nové časti mesta. Počas tejto katastrofy priali Dentonu jedine vyššie teploty vzduchu. Celé týždne neklesli pod dvadsať stupňov a majú sa pomaly chýliť ku koncu.

Policačné oddelenie bolo poriadne vyťažené, pretože asistovalo mestským záchranným zložkám. No v tejto situácii museli pomôcť všetci. Pochôdzkari pracovali dva- až trikrát viac ako obyčajne, pomáhali obyvateľom, chránili vyľudnené domy a bránili ľuďom vstúpiť do zaplavených oblastí. Keďže sa pod vodou ocitlo množstvo obydľí, obchodov aj podnikov, v zatopených zónach voda unášala rôzne trosky, ale dostali sa do nej i nebezpečné látky. Aj Josie sa s kolegami z vyšetrovacieho tímu – detektívkou Gretchen Palmerovou, detektívom Finnom Mettnerom a nadporučikom Noahom Fraleyom – zapojili tam, kde bolo treba. Aj tak nemali veľmi čo vyšetrovať, keďže sa do väčšiny mesta vyliala rieka. Po katastrofálnych povodniach v roku dvetisícjedenásť starostka Tara Charlestonová investovala značnú časť mestského rozpočtu do vybavenia pre prípadné záplavy v budúcnosti. Denton bol lepšie pripravený než väčšina povodňových zón v Pensylvánii. Pred niekoľkými rokmi starostka vyčlenila financie aj na povodňové školenie pre dôstojníkov polície a vtedy sa Josie s Noahom zúčastnili na kurze záchrany

na divokej rieke. Mettner už túto kvalifikáciu mal. Josie vtedy aspoň raz súhlasila s rozhodnutím starostky.

Keďže Gretchen najali až neskôr, ona ako jediná z tímu nemala skúsenosti so záchranou počas povodňovej situácie. No keď sa priznala, že sa niekoľkokrát zúčastnila na splave rieky na rafte, Brownlow trval na tom, aby sa k nim pridala. „Môže pomôcť vyťahovať ľudí z vody, nie?“ argumentoval. „Navyše bude priviazaná k člnu.“ Niekoľko jej z mestského skladu priniesol neoprénový suchý oblek, helmú a mohli vyraziť.

Dnes sa vydali na pomoc staršej žene uväznenej na vlastnej verande v severovýchodnom Dentone. Na Josinom pleci zachrapčala vysielacia. „Čln dva deväť dva mieri k ulici Hempstead.“

„Rozumiem. Čln tri sedem jeden na ceste. Odhadovaný čas dve minúty.“

„Stretneme sa na mieste,“ odvetil mužský hlas.

Ulica Hempstead sa nachádzala na okraji mesta. Na úpätí malého kopca stál rad domov. Dva bloky odtiaľ na východe tiekol potok Kettlewell, malý rybársky prítok, ktorého voda zriedkavo vystúpila k brehom. Ibaže v to ráno spadlo v Dentone v priebehu pár hodín také množstvo zrážok, až sa náhle vyliali toky v blízkosti ulice Hempstead. Až na jednu paniu sa všetkým obyvateľom podarilo dostať do bezpečia. Išlo o staršiu ženu menom Evelyn Bassettová, ktorá nestihla utiecť pred veľkou vodou. Pred niekoľkými minútami sa dovolala na dispečing a zúfalo prosila o pomoc. Aj reportér z helikoptéry ohlásil, že sa ocitla v núdzi, stojí na verande a hladina rýchlo stúpa. Všetky ostatné záchranárske člny sa už vydali na pomoc inde v meste, takže zostalo na Brownlowovi, Josie a Gretchen, aby sa postarali o pani Bassettovú. Čln dva deväť dva zrejme skončil so záchranou niekde inde a mal im prísť asistovať.

„Pozor!“ zvolala Gretchen a ukazovala prstom rovno pred seba. Medzi dvomi stromami uviazli veľké kusy trosiek. Teraz sa jedna časť odtrhla a unášal ju prúd, prebleskovala červená, biela a modrá.

„Zasrané transparenty!“ frflal Brownlow. „Prudko doprava!“

Josie a Gretchen sa rýchlo hodili na pravú stranu člna, kým Brownlow sa rázne vyháňal úlomkom. Josie sledovala, ako tesne minuli transparenty s nápisom *Dutton za starostu* a o chvíľu ich nasledovala iná hromada s heslom *Charlestonová za starostku*. Keď sa im úspešne vyhli, zhlboka si od úľavy vydýchla.

O dva týždne sa mali vyberať kandidáti do nadchádzajúcich volieb starostov, preto v každom dentonskom dvore stáli cedule na podporu jedného z dvoch kandidátov – úradujúcej starostky Tary Charlestonovej a jej oponenta a suseda Kurta Duttona zo spoločnosti Dutton, komerčnej developerskej realitnej spoločnosti. V meste sa šepkalo, že Dutton sa nebezpečne doťahoval na Charlestonovú, ktorá si držala funkciu starostky už takmer desať rokov. Problém so značkami v povodni bol ten, že boli pripevnené k pozinkovaným oceľovým tyčiam, ktoré sa v prudkom toku menili na nebezpečné zbrane pre nafukovacie záchranárske člny a všetkých ľudí vo vode.

Nasledovali zvuk vrtule, ktorý im znel nad hlavou. Keď Brownlow zabočil na ulicu Hempstead, člň prudko klesol. Keby tok stúpil ešte o pol metra, úplne by zaplavil zeleno-biele označenie ulice. Prehnali sa okolo nich ďalšie sutiny – konáre stromov, palice, predmety z domácnosti a čosi, čo vyzeralo ako strecha auta.

„Zdá sa, že je to naozaj dosť zlé,“ poznamenala Gretchen, keď zazreli posledné domy na ulici. Za nimi sa prevažoval vysoký tok. Josie vedela, že v tej oblasti sú už len lesy, no teraz z vody trčali iba vrcholky stromov, dvíhali svoje tenučké pahýle k sivej oblohe. Pri pohľade na tú hrozivú situáciu musela zažmurkať a potlačiť tak slzy. *Zostane tam vôbec niečo, keď opadne voda?* uvažovala.

Silný nával vzduchu z rotujúcej vrtule spravodajskej helikoptéry zatlačil na hladinu vody a ich člň. Josie mala pocit, akoby jej niečo veľmi ťažké dosadlo na plecيا. Pozrela sa hore na čierny vrtuľník s tenkým žltým písmom *WYEP* naboku. Mávla naň rukou, aby odletel, a o niekoľko sekúnd sa už stroj mierne zdvihol.

Gretchen sa pretlačila k Josie a ukázala napravo. „Aha, tam!“ zakričala.

Povodeň vytopila predný dvor a verandu domu. Posledný dom v uličke bol montovaný jednoposchodový s hnedým obkladom a strechu verandy držali dva tenké štvorcové biele stĺpy z umelej hmoty. Na jednom sa zachytili viaceré transparenty kandidátov a druhý pevne zvierali vycivené ruky Evelyn Bassettovej. Úzku tvár mala sivú, biele vlasy prilepené k hlave. Voda sa popri nej hnala a siahala jej až pod pazuchy. Brownlow prekľučkoval člnom tak blízko, ako sa odvážil. Jej sa však už zjavne vyšmykoval stĺp zo slabých rúk.

„Už sa dlhšie neudrží!“ zakričal na Josie. „Vezmite záchranný vak.“

Josie prehľadala dno člna, až našla ťažký červený vak. Bolo v ňom pätnásť metrové žlté lano, ktoré sa malo udržať na hladine. Josie rýchlo uvoľnila vak a vytiahla z neho časť povrazu. Namotala si ho na ruku, ktorou nehádzala. Brownlow sa spustil zatiaľ s člnom nižšie po prúde, pretože očakával, že starú pani čoskoro stiahne prúd. A mal aj pravdu. Pani Bassettovú odtrhlo od stĺpa a voda ju vliekla preč. Josie sa postavila a naširoko sa rozkročila, aby udržala rovnováhu, a vak chytila do pravej ruky.

„Nezabudnite,“ volal na ňu Brownlow. „Za a popri. Nemiňte.“

„Za a popri,“ mumlala si pre seba. Srdce jej silno tlklo v hrudi, keď sledovala, ako voda takmer úplne zhltna starenu. Spodným oblúkom hodila vak smerom k pani Bassettovej – inak povedané popri nej – a zároveň mierila za ženu, aby sa mohla chytiť žltého lana, len čo naň dočiahne. Vak dopadol dokonale pár metrov za jej hlavu a žiarivo žlté lano sa natiahlo popri jej pleci. Keď ju prúd niesol k člnu, vystrela ruku a zachytila sa lana. Josie si rýchlo zastrčila druhý koniec za pás.

„Dajte to lano Palmerovej, bude vaša kotva!“ volal na ne Brownlow.

Keď jej ho strčila do rúk, Josie sa spustila na kolená a naklonila sa ponad okraj člna, čím udržiavala stabilitu a ťahala pani Bassettovú k nim.

Ženina hlava sa chvíľami strácala pod hladinou. „Neudrží sa!“ kričala Gretchen.

Josie sa pozrela na Brownlowa a okamžite pochopila, že s ňou súhlasí. Prúd bol príliš rýchly a pani Bassettová prislabá, aby sa vládala držať lana, kým ju vtiahnu do člna. „Chodte po ňu, Quinnová!“ nariadil jej.

Josie skontrolovala povraz, ktorým bola priviazaná k člnu a ktorý sa spájal s jej záchrannou vestou. Postavila sa, čln sa jej hojdal pod nohami. Vrhla sa do vody a plávala k pani Bassettovej. Žene povolili ruky a lano sa jej z nich vyšmyklo. Zaklonila hlavu, otvorila ústa a lapala po dychu.

„Po... pomôžte mi,“ jachtala. Josie bola od nej iba meter.

Plávala najrýchlejšie, ako dokázala. Bola vďačná, že sa mohla pustiť po prúde a nemusela s ním bojovať. Ako sa blížila, natiahla ruku. Pani Bassettová ju chytila, prstami zovrela Josino zápästie. Vtedy okolo nich preletel konár, vrazil Josie do pleca a mieril starej žene rovno na hlavu. Zmizla pod hladinou. Josie sa za ňou vrhla, prstami šmátrala po niečom, čoho by sa mohla zachytiť. *Nedovolí, aby tu táto žena dnes umrela.* Jej prsty sa dotkli niečoho tvrdého a kostnatého. Zovrela to. Uvedomila si, že je to plece. Potom narázila do pani Bassettovej a prúd ich unášal preč. Josie len po hmate chytila ženu popod pazuchy, zaklonila sa a vytiahla ju z vody. Chrbát ženy spočinul na Josinej hrudi. Jej záchranná vesta ich udržovala obe nad hladinou. Z celej sily držala starenu. Keď ju začula kašľať, uľavilo sa jej.

„Len pokoj,“ chlácholila ju Josie. „Mám vás.“

Otočila hlavu a zbadala, že ich Gretchen ťahá do člna. Znova sa k nim priblížila spravodajská helikoptéra. Zboku visel muž v postroji a mieril na ne kamerou. Vzduch ich ubíjal a tlačil. Josie matne vnímala, že odniekiaľ sa nesie nový zvuk. Z opačného smeru, ako prišli oni s Brownlowom, sa k nim proti prúdu rútil hlučnejší motorový čln. Bol kovový a oveľa väčší ako ich nafukovacie záchranné

plavidlo. Modrá farba naznačovala, že patril niektorému z okolitých miest okresu, pretože Denton vlastnil žiarivo červené člny. Prebíjal sa prúdom, vyhýbal sa korunám stromov a blížil sa k nim. Bol to člň číslo dva deväť dva. Zastal paralelne s Brownlowovým člnom, neďaleko Josie. Cez palubu hneď letel záchranný pás a dopadol iba niekoľko centimetrov od dvoch žien. Josie si jednou rukou pridržala starú paniu a druhou chytila v strede pás. Ponad okraj lode sa vyklonil muž a pomaly ich priťahoval k plavidlu. Nepoznala ho, ale vľavo na hrudi na uniforme záchranných zložiek Dalrymple Township mal vyšité meno – *Hayes*.

„Ako rada vás vidím,“ povedala mu Josie, keď chytil pani Bassettovú za plecía. Ťahal ju za trup a Josie ju tlačila zospodu. Napokon sa stará pani bezpečne ocitla v člne. Hayes sa ihneď odvrátil od Josie a natiahol žene záchrannú vestu. Druhý muž zatiaľ obsluhoval motor, ktorý až zavýjal, keď musel vzdorovať prúdu a udržať loď na mieste. Len čo bola pani Bassettová zaistená, motor zreval a člň vyrazil proti prúdu späť k domom. Gretchen pritiahla Josie, aby mohla vliezť do člna. Brownlow potom prudko stočil, nasmeroval plavidlo proti prúdu a priblížil sa k Hayesovi, až sa ocitli bok po boku. Vtedy sa im naskytol pohľad na dom pani Bassettovej a aj ostatné na ulici.

„Dobrá práca!“ zakričal Brownlow na Josie.

Chcela odpovedať, ale prerušil ju nejaký rachot. Všetky hlavy sa zvrtili a pátrali po tom zvuku.

„Bol to hrom?“ spýtala sa Gretchen.

„O tom pochybujem,“ odvetil Brownlow.

Potom to zaburácalo znovu, keď sa nová povodňová vlna vyrútila proti nim. Keď Josie pochopila, že ten zvuk sa nesie od jedného z neďalekých domov, ktorý sa trhal od základov, hrôza jej zovrela žalúdok.

„Je to jeden z domov!“ skríkla.

Všetci sa zadívali na rad domov na ulici Hempstead. Ich verandy boli už celé pod vodou. Zaznelo ďalšie praskanie a pukanie, potom

sa dom pani Bassettovej zosunul na bok a ako v spomalenom zábere sa naklonil doľava. Jedna strana sa zrútila a hneď potom sa prepadla strecha verandy.

„Rozpadne sa!“ zvolal Hayes. Rukou nakreslil vo vzduchu kruh a oba člny sa začali vzdďaľovať od domu, ktorý sa úplne odpojil od základov. Prehnutý sa zvalil prednou stranou do vody a tá ho unášala preč. Pohyboval sa čudne pomaly, podďával sa sile prúdu. Hayes sa pozrel na pani Bassettovú, ktorá sa schúlila a rukami si objala kolená. Josie sa zazdalo, že povedal: „Je mi ľúto vášho domu, pani.“

Stará žena sa hystericky rozosmiala. Pre všetok ten rámus naokolo to Josie síce nepočula, ale videla jej to na tvári a ako sa jej vo veľkej záchrannej veste natriasali plecيا. Všetci na ňu civeli, ale ona sa nedokázala prestať rehoť. Josie dobre chápala, že trauma sa mohla na človeku prejavíť aj takýmto nevhodným spôsobom. Vo svojom živote sa stretla už s množstvom obetí traumatických udalostí. A vo výnimočných prípadoch to mohlo zasiahnuť ľudí tak veľmi, že namiesto plaču sa rozosmiali. Pani Bassettová sa nakoniec upokojila. Nedalo sa určiť, či teraz plakala, alebo jej po tvári stekali kvapky dažďa, ktorý sa na nich lial z oblakov, no utierala si oči. Josie nepočula, čo povedala Hayesovi.

Čln divoko poskakoval v prúde. V tomto pochmúrnom okamihu všetci mlčky sledovali nespútanú silu prírody.

Tam, kde stál dom, sa teraz točila hnedá voda v troskách a vytvárala dočasný vír, keď prenikala do rozvalín. Na hladinu vynieslo veľký kus betónu, ktorý hneď pokračoval po prúde, a za ním niekoľko menších kusov. Josie zbadala čosi, čo vyzeralo ako práčka alebo sušička. Potom sa objavili časti potrubia, ktoré tiež okamžite spláchlo. Povodňová vlna sa prehánala zvyškami domu, trhala jeho základy a napokon sa vynorilo čosi svetlomodré. Najprv to vyzeralo iba ako nejaká tkanina, ktorá sa vlnila vo vode a čosi pod hladinou ju držalo na mieste. No potom sa vynoril

ďalší kus betónu a rútil sa s prúdom. Vtedy vyplávali na hladinu aj zvyšky látky. Zdalo sa, že patrili k niečomu väčšiemu. Podstatne väčšiemu. Asi ako človek.

„Čo je to, dočerta?“ zakričal Brownlow, keď ten predmet začal obmývať prúd.

„Telo!“ zvolali Josie a Gretchen naraz.

Modrá látka bola veľká plastová celta tesne ovinutá okolo čohosi, čo mohlo mať podľa Josinho odhadu asi meter osemdesiat na výšku a nie viac ako šesťdesiat centimetrov na šírku. Na štyroch rôznych miestach držala celtu lepiaca páska.

Josie si kľakla a pozrela sa Gretchen do očí. Tá len prikývla. Potom sa otočila k Brownlowovi. „Dostaňte ma tam.“

Nadvihol obočie. „Zbláznili ste sa?“

Josie sa postavila a oprela sa o okraj člna. „Musíme to zobrať. Každú chvíľu sa to môže uvoľniť.“

„Čo to robíte?“ opýtal sa Hayes cez vysielacčku. „Poďme.“

Brownlow vzal svoju vysielacčku zastrčenú v nepremokavom vrecúšku. „Chce ísť po to!“

„V žiadnom prípade! Je to nebezpečné. Musíme ísť!“

Josie siahla na svoju vysielacčku a prehovorila: „Idem po to. Gretchen ma vytiahne.“

„Ten mladý má pravdu,“ dohovárал jej Brownlow. „Je to príliš nebezpečné.“

Z druhého člna ich pozoroval Hayes.

„Veď ani nemáte istotu, že je to naozaj telo,“ pokračoval Brownlow. „Pokiaľ viem, môže to byť len celta.“

„Je to telo,“ presviedčala ho Josie rozhodne. „Som si tým istá.“

„Môže to byť čokoľvek.“

Josie si spomenula na všetky ľudské pozostatky, ktoré počas svojej kariéry videla. Všetky obete vražd, ktoré našla, a na všetky provizórne hroby, pri ktorých stála.

„Nie!“ vyhlásila rázne. „Stopercentne je to telo.“

Potom opäť začula vo vysielacke Hayesa. „Toto je záchranná operácia. Neprišli sme sem loviť niečo neurčité z vody!“

„Nemôžeme to tu nechať,“ odvrkla Josie do vysielacky.

Sledovala, ako sa zrolovaná celta začala posúvať. Musela byť zahrabaná pod základmi domu. Za normálnych okolností nikto nepochová svojich blízkych v pivnici. Ktokoľvek bol zabalený v tej celte, určite išlo o obeť vraždy. Inštinkty ju sklamali iba zriedkavo. Vedela, že keby to nechali tak, pri rýchlosti prúdu a nepredvídateľnosti povodne by trvalo celé týždne, kým by telo našli. A okrem toho, čo ak by sa k nemu dostal niekto iný skôr ako bezpečnostné zložky?

„Musím ho vziať,“ oznámila Josie do vysielacky.

Okolo preletel veľký konár a uvoľnil celtu. Josie sa rozkročila, aby udržala rovnováhu, položila jednu nohu na okraj člna. Ďalšie transparenty kandidátov sa prehнали okolo, takmer trafili nafúknuté záchranné plavidlo.

„Zostaňte v člne, Quinnová!“ zakričal Brownlow.

Odrasila sa od boku člna a znovu skočila do vody. Začala plávať k celte. Nejasne za sebou vnímala krik a niesol sa aj zo zariadenia na jej pleci. Prúd sa víril okolo nej a iba s námahou udržiavala smer. Vrtuľa helikoptéry sa sklonila a tlak vzduchu spomalil tok na ten čas, kým sa priblížila k telu. Od námahy ju pálil každý sval v tele. Záchranná vesta ju držala na hladine, ale jej objem jej sťažoval plávanie. Konečne zovrela v rukách modrý materiál. Pritiahla si ho bližšie, ovinula okolo balíka obe ruky. Po chvíľke jej do pleca narazil Hayesov čln a stabilizoval ju na mieste, kým sa priblížilo Brownlowovo plavidlo. Gretchen sa naklonila cez okraj, potiahla Josie za jej povraz, až kým sa medzi nimi neocitla zabalená celta. Josie šliapala vodu a podala jej telo. Gretchen ho s veľkou námahou vtiahla do člna a vrátila sa pomôcť Josie.

Len čo boli bezpečne v člne a telo medzi nimi, Josie sa obzrela okolo seba, ale druhý čln bol preč. Brownlow nad ňou krútil hlavou, potom mlčky otočil čln a vyrazil.

2. KAPITOLA

Záplavy prinútili orgány riadenia výnimočných situácií zriadiť si dočasné veliteľstvo na jednom z parkovísk dentonskej univerzity. Prevýšenie a bezprostredná blízkosť najviac zasiahnutých oblastí mesta z neho vytvorili najlepšie miesto, odkiaľ mohli vyrážať záchránári či posielat rôzne zásoby. Vztýčili tam stany a v jednom kúte parkoviska pristavili niekoľko sanitiek a policajných vozidiel. Čakali, kým ich niekto bude potrebovať. Na zvyšku parkoviska stáli nákladné autá so záchrannými člmi všetkých tvarov a veľkostí na korbe či v prívesnom vozíku. Niektoré patrili mestu, iné dobrovoľníkom zo susedných obcí, ktoré pribehli na pomoc pri povodni. O necelé dva kilometre ďalej sa nachádzala ďalšia podobná oblasť v mestskom parku, kde záplavová vlna čiastočne zatopila softbalové ihrisko. Záchranárske posádky vyrážali so svojimi plavidlami z parku a tam ich aj spúšťali na vodu. Keď Brownlow nasmeroval čln na provizórnu rampu, boli tam sami. Na opačnej strane ihriska stál jeho osamotený nákladiak. Josie a Gretchen vyskočili z člna a pomohli mu vytiahnuť ho na suchú zem. Neoprénové čížmy im pri chôdzi čvachtali v blate.

„Tu to už stačí,“ oznámil im Brownlow, keď vytiahli čln z vody. „A kým sa pustíme do nejakej ďalšej roboty, Quinnová, chceme, aby ste vedeli, že to, čo ste tam predviedli, bolo bezohľadné a nezodpovedné. Už vás nechcem na svojom člne vidieť.“

Josie si založila ruky v bok. „Muse...”

Zastavil ju. „Nechcem to počuť. Nemám na to čas. Nezaujíma ma to. Pristavím svoje auto a naložím čln. Čo spravíte s henným?“

Ukázal na zrolovanú celtu na dne plavidla a obe na ňu pozreli. Josie horela tvár. Odopla si remienok helmy, zložila si ju a vytriasla vodu z vlasov. Vôbec jej to nepomohlo, lebo naďalej vytrvalo pršalo. „Musíme to dostať do márnice,“ odvetila. „Súdna lekárka vykoná pitvu.“

„A tiež musíme zohnať forenzný tím,“ doplnila Gretchen.

Brownlow skepticky nadvihol obočie. „Forenzný tím? Miesto činu vám predsa spláchno.“

„Nepotrebujeme ho kvôli miestu činu,“ ozrejmila mu Josie, „ale na tú celtu, pásku a všetko, čo sa tam nachádza spolu s telom.“

„Odvozené stopy,“ spresnila Gretchen.

Pokrútil hlavou. „Dúfam, dámy, že máte pravdu a naozaj je tam telo. Inak sa budete cítiť dosť hlúpo, že ste sa vrhli do prívlovej vlny pred televíznymi kamerami.“

Obe sa naňho dívali.

„A čo iné by to malo byť?“ vyhrkla Gretchen.

Brownlow pokrčil plecami. „A čo ja viem? Možno pes alebo niečo podobné. Kto povedal, že je tam človek?“

„Som si stopercentne istá, že je to ľudské telo,“ vyhlásila Josie. „No dúfam, že sa mýlime, a ak áno, budem sa cítiť dobre, lebo budem vedieť, že nemáme ďalší prípad vraždy.“

Gretchen sa sklonila do člna. „Naložme to do auta.“

Brownlow prudko zdvihol ruky. „Vyhodte si z hlavy, že mi to naložíte do auta.“

„To nemyslíte vážne,“ oborila sa naňho Josie.

Neodpovedal.

„Len nám to pomôžte presunúť na veliteľstvo. Potom to uložíme do môjho auta a odveziem do márnice,“ doplnila.

„Je mi to ľúto, dámy,“ odvetil. „Vravel som vám, aby ste kvôli

tomu neskákali do vody, lenže vy ste ma neposlúchli. Do môjho auta to nepôjde. A ani jedna z vás.“

Keď sa pobral preč, Gretchen si zamumlala popod nos niekoľko šťavnatých slov.

Josie si vzdychla. „Neuveriteľné. Pomôž mi vytiahnuť tie pozostatky z člna. Potom tu môžeš počkať a ja zájdem pešo po auto.“

„Po tvoje nové auto?“ podpichla ju Gretchen, keď vyberali celtu z lode a niesli ju niekoľko metrov od vody, kde si mohla sadnúť a strážiť.

Josino staré auto Ford Escape skončilo po havárii pred mesiacom totálne rozbité. Práve si kúpila nové. Keď si spomenula na nepoškvrnený sivý interiér a vôňu novoty, len si povzdychla. „Áno, moje nové auto.“

Gretchen sa usadila do trávy vedľa tela, stiahla si z hlavy helmú a prebehla rukou po krátkych hnedosivých vlasoch. „Privolaj jednu zo sanitiek. Odvezú nás do márnice.“

„Nie,“ vyhlásila Josie a vykročila k univerzitnému parkovisku. „Tie musíme nechať živým. V tejto situácii nechcem nikoho ešte viac zaťažovať. Nie s tými prudkými záplavami.“

„Máš pravdu,“ zakričala za ňou Gretchen.

Josie si zotrela kvapky dažďa z tváre, keď míňala Brownlowa. Ten akurát zavesil záchranársky čln vzadu na svoj pickup. Vydala sa na dlhú prechádzku k parkovisku, kde žiarivé oranžové značky označovali veliteľstvo. Ihneď si všimla, že novinárske dodávky obkľúčili jeden z ošetrovacích stanov. Reportéri v rôznych prísláštoch sa zhrčili okolo Evelyn Bassettovej. Sedela na nosidlách pod strechou stanu a k hlave si pritláčala vrečko s ľadom. Novinári jej strkali pred nos mobily a jeden cez druhého vykrikovali otázky. Kameraman za ich chrbtami natočil na ňu ťažkú kameru zabalenú v plaste. Vedľa nej stál Hayes. Keď sa Josie priblížila, všimla si, že aj on si zložil helmú. Strapaté čierne vlasy mu trčali na všetky strany. Vyzeral, že má približne toľko rokov, čo ona, možno okolo

tridsaťpäť. Ostrú sánku mu pokrývalo tmavé strnisko. Zamestnával sa tým, že okolo pliec pani Bassettovej prehodil deku.

„Pani Bassettová, mali ste strach? Mysleli ste si, že vás stiahne prúd?“ spýtal sa jeden reportér.

„Pravdaže som sa bála,“ odvetila. „Veď mám sedemdesiatdva rokov. No nemyslela som si, že ma stiahne prúd. Viete, kto ma zachránil, však?“

„Detektívka Quinnová,“ vykrikla jedna reportérka zozadu.

Josie zovrelo žalúdok. Pred piatimi rokmi sa jej podarilo rozlúsknuť škandalózný prípad nezvestných dievčat a odvtedy prispeľa k vyriešeniu niekoľkých mimoriadne citlivých prípadov, ktoré pritiahli pozornosť celého národa. Vďaka svojej sestre, slávnej televíznej reportérke, sa trikrát dostala do relácie *Dateline* a stala sa akousi miestnou hrdinkou. Byť preslávenou detektívkou v domovskom meste jej veľmi nesedelo. Stála len o to, aby si mohla robiť svoju prácu najlepšie, ako vedela, ale jej nechcenému statusu celebrity sa často nedalo vyhnúť. Cestou k nim si prehrabla vlasy a upravila si ich. „Aha, tam je!“ ozval sa hlas pani Bassettovej. „Detektívka Quinnová! Moja hrdinka. Skočila do vody rovno za mnou, veru tak.“

Josie stuhla na mieste. Na zlomok sekundy zahliadla zachmúrený výraz na Hayesovej tvári a potom sa na ňu vrhli všetci reportéri. Vykrikovali otázky jeden cez druhého, no žiadna sa netýkala záchrany starej panej.

„Detektívka Quinnová, čo bolo v tej celte?“

„Vytiahli ste z vody telo?“

„Detektívka, zistili ste už, či sa v tej celte naozaj nachádza telo?“

Josie nadvihla ruky a umlčala dav. „V tomto okamihu sa k tomu nemôžem vyjadriť.“

Nasledovali ešte horlivejšie výkriky. Josie musela hovoriť hlasno, aby ich utíšila. „Keď budeme mať viac informácií, určite sa ich dozviete. No teraz musím pracovať.“ Naklonila sa pomedzi nich

a zadávala sa staršej žene do očí. „Ak dovoľíte, rada by som sa porozprávala s pani Bassettovou osamote.“

Reportéri sa zdráhavo rozpýchli. Josie vošla do stanu a bola rada, že aspoň na chvíľu sa mohla ukryť pred dažďom. Počkala, aby mala istotu, že nikto z novinárov ich nemôže počuť, a potom sa obrátila k žene. „Ako sa cítite?“

Evelyn Bassettová na ňu žmurkla. „Celkom dobre, a to iba vďaka vám. Teraz už len potrebujem nájsť miesto, kde sa môžem zložiť.“

Hayes ju potľapkal po pleci. „Nájdem vám niečo vhodné, je tu viacero možností.“

„Mali ste ten dom poistený?“ spýtala sa Josie. „Tak by ste ho mohli dať znovu postaviť.“

Pani Bassettová pokrútila hlavou. „Nie, bola som tam iba v podnájme. Prišla som len o veci v dome.“

„Mrzí ma, že ste stratili svoj majetok,“ poznamenala Josie. „Niekoľko miestnych podnikov venuje oblečenie a iné potreby ľuďom, ktorí prišli pri záplavách o všetko. Dostanete aspoň to základné.“

„Dohliadnem na to, aby ste mali všetko, čo potrebujete,“ doplnil rýchlo Hayes.

Pani Bassettová si položila vrecúško s ľadom na kolená a chytila Josie za zápästie. „Pred pätnástimi rokmi zahynul môj manžel pri požiari. Vzdala by som sa všetkého, čo som vo svojom živote vlastnila, keby mi ho to mohlo priviesť späť. Veci sa dajú nahradiť.“

Josie ohúril jej pozitívny postoj. Posledný týždeň bol čisté peklo, keď sa musela dívať na núdzu obyvateľov jej milovaného mesta. Niektorí stratili svoje domovy úplne a mnohí prišli o väčšinu majetku. Zatiaľ mali šťastie, že pri záplavách nikto nezomrel, ale ľudia nemali kde bývať a boli z toho zničení. Josie ju potľapkala po ruke. „Je mi ľúto vášho manžela. Mohla by som vám položiť niekoľko otázok?“

„Teraz nie je na to vhodný čas,“ zahriakol ju Hayes.

Josie si ho nevšímala. „Ako dlho ste bývali v tom dome?“ spýtala sa pani Bassettovej.

„Pätnásť rokov. Prestažovala som sa tam hneď po požari. Dostala som vtedy síce peniaze z poistky, ale nechcela som opravovať predchádzajúci domov bez manžela. No zostal mi pozemok. Nevedela som, čo si počať. Potrebovala som čas na rozmyslenie a nemala som kde zložiť hlavu. S manželom sme nemali deti a u švagrinej som už dlhšie zostať nemohla. Tak som začala hľadať niečo na prenájom, kým sa to všetko vyrieši. Pomohol mi s tým jeden tunajší advokát. Ten dom sa mi páčil a nájomné som platila mesačne.“

„Nakoniec ste však neodišli,“ doplnila Josie.

Pani Bassettová si vytiahla ruku z Josinho zovretia a pevnejšie si zovrela deku na pleciach. „Ten čas tak letí, však? Predala som pozemok, na ktorom stál náš dom, a peniaze som odložila. Nikdy som sa však nedostala k tomu, aby som si kúpila niečo iné. Ak sa mám priznať, veľmi som sa do toho nehrnula. Bolo jednoduchšie zostať v podnájme. Pán Plummer – môj domáci – sa vždy o všetko postaral. Keď sa niečo pokazilo, opravil to. Keď bolo treba vymeniť spotrebiče, poslal niekoho s novým a ten ho rovno aj namontoval. Postaral sa o všetko, dokonca aj úpravu pozemku či odpratávanie snehu. A vždy bol ku mne dobrý. Platila som iba nájomné a energie. Keby som si kúpila niečo vlastné, komu by som volala, aby to všetko urobil?“

„Poznáte aj krstné meno pána Plummera?“ zaujímalo Josie.

„Calvin. Calvin Plummer. Má kanceláriu v južnom Dentone.“

„Vraveli ste, že sa o všetko staral. Počas vášho pobytu v dome robil nejaké práce na základoch? Alebo niekto iný?“

„Pokiaľ si spomínam, tak nie.“

„Viete niečo o tom, čo sme tam našli?“

„Ja? Vôbec nie. Netušila som, že to tam bolo. Pivnica bola betónová. Videli ste, ako sa to rozpadlo,“ odvetila pani Bassettová.

„Keď už spomínate tú pivnicu,“ pokračovala Josie, „mali ste niekedy tam dole nejaké problémy, kým ste tam žili?“

„Sem-tam praskla nejaká rúrka, ale nič viac. Pán Plummer iba poslal niekoho, kto to všetko opravil.“

„Počas tých pätnástich rokov tam s vami nik nebýval?“

Pani Bassettová pokrútila hlavou.

„Nezdržiavali sa u vás v tom období žiadni príbuzní? Nejakí spolubývajúci?“

„Nie, detektívka Quinnová.“

„Josie.“

Pani Bassettová sa usmiala a Josie jej úsmev opätovala. „Viete, kto tam býval pred vami?“

„Nemám ani poňatia. Musíte sa na to spýtať pána Plummera.“

„Dobre, určite sa ho opýtam,“ dodala Josie. „Dala by som vám svoju vizitku, ale žiadnu pri sebe nemám. Všetko som nechala v aute. Keby ste niečo potrebovali, zavolajte na policajnú stanicu a vypýtajte si ma, dobre?“

Josie jej povzbudivo stisla plece a vybrala sa k autu. Znovu na ňu zaútočil dážď. Keď sa pozrela k vstupu na parkovisko, všimla si, že dorazil Brownlow a okamžite sa pri ňom zhrkli všetci reportéri. Vtom jej výhľad zaclonil Hayes. Mieril k nej a prepaľoval ju modrými očami. Josie zastala a narovнала sa. „Nejaký problém?“ spýtala sa ho skôr, ako začal.

„Tak to si píšete, že mám nejaký problém,“ začal zhurta, keď ju dobehol. „Konali ste v priamom rozpore s rozkazmi svojho veliaceho a skočili ste do vody, aby ste z nej vytiahli... ktovie čo, dočerta.“

„Vytiahla som z nej ľudské telo, pravdepodobne obeť vraždy.“

„Bolo to nebezpečné, nezodpovedné a nepremyslené. Ohrozili ste nás všetkých, len aby ste vzali nejakú celtu...“

„Mŕtvolu,“ opravila ho.

Frustrrovane si vzdychol. „Celtu,“ zdôraznil. „V skutočnosti nevíete, či je v nej telo. Chcem tým povedať, že ste sa vlastným pričinením dostali do situácie, z ktorej by sme vás možno museli

zachraňovať, a to by nás ostatných vystavilo riziku. Záchranárske zložky už aj bez vás majú dosť práce.“

Josie prižmúrila oči. „Nemusíte mi hovoriť, aké zlé to je, Hayes. Kedy naposledy zložky záchranného systému využívali mestských detektívov na záchranné práce vo vode?“

Neodpovedal.

„Počujte, Hayes,“ začala. „Jazdíte so záchrankou, však?“

Založil si ruky na hrudi. „Áno, som záchranár. A tiež mám certifikát na záchranné práce v divokej rieke.“

Kývla hlavou na nášivku na jeho suchom obleku. „Ste z Dalrymple Township, mám pravdu?“

Neodpovedal, iba na ňu zazeral.

„Dalrymple Township nie je ani súčasťou Dentonu. Prišli ste sem dobrovoľne a veľmi si to vážime. Ja pracujem pre miestne policajné oddelenie,“ dodala, „ako asi viete.“

„Presne viem, kto ste,“ vyštekol, kvapky dažďa mu stekali po tvári. „No nepočítajte s tým, že váš status celebrity vás z tohto dostane.“

Josie spravila k nemu krok a on cúvol. „Z čoho presne?“

„Tým, že ste sa vrhli do povodňovej vlny po tú celtnu, ste ohrozili životy.“

Pichla mu do hrude. „Tak s tým choďte za mojím veliteľom, ale mali by ste vedieť jedno. Ja ľudí neopúšťam. Živých ani mŕtvych. Ktokoľvek je v tej celte, mal rodičov. Možno to bol niekoho súrodenec alebo bol sám rodič. Chceli by ste, aby nejaký váš milovaný ležal zabalený v celte a pochovaný pod domom?“

Neodpovedal. Prepichoval ju pohľadom a pery pevne stisol do tenkej čiary.

„Aj som si myslela,“ podotkla Josie. „Vašou prácou je zachraňovať ľudí, mojou zase riešiť telá. Čo keby ste sa držali svojej roboty a mne prenechali tú moju? A teraz, ak dovolíte, čakajú ma v márnici.“